

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 264. De 'First Herd' van Woody Herman in Carnegie Hall, 25 maart 1946.

plaat 1

Woody Herman a/h Orchestra: Panacea (Leonard Feather)
B/4 - 4:00 - VSP 657 101

De Leonard Feather blues "Panacea" was november '45 voor de plaat gespeeld, deze iets uitgebreidere versie ~~was opgenomen op plaat~~

~~was opgenomen op plaat~~ werd 25 maart 1946 gespeeld bij het eerste concert van de Woody Herman Band ~~in de New Yorkse Carnegie Hall~~ in de New Yorkse Carnegie Hall. Woody Herman zong, Flip Phillips speelde tenorsaxofoon, Bill Harris-trombone en Pete Candoli-trompet, Ralph Burns schreef het arrangement. Dit was de band: 5 trompetten-Pete Candoli, Sonny Berman, Conrad Gozzo, Irv Makovitz en Shorty Rogers. 3 trombones-Bill Harris, Ed Kiefer en Ralph Pfeffner. 5 saxofoons-John LaPorta en Sam Marowitz-alten, Mickey Folus en Flip Phillips-tenoren, Sam Rubinowich-bariton. Red Norvo-vibrafoon, Tony Aless-piano, Billy Bauer-gitaar, Chubby Jackson-bas, Don Lamond-drums.

Voorjaar en zomer '46 maakte Herman een hele serie opnamen met een kleine groep uit de band, de Woodchoppers, genoemd naar zijn succesplaat uit 1939, "At the woodchoppers ball". Omdat het bij Herman om de big band gaat beperkte ik mijn keus tot drie opnamen. Voor Columbia in Chicago, 16 mei '46: Sonny Berman en Shorty Roger trompetten, Bill Harris-trombone, Woody Herman-klarinet, Red Norvo vibrafoon, nu Jimmy Rowles-piano, plus Bauer, Jackson en Lamond. Shorty Rogers en Norvo maakten een Ellington-achtig stuk waarin Herman klarinettist Barney Bigard in gedachten heeft, het stuk heeft ook diens bijnaam: "Steps".

plaat 2

Woody Herman a/h Woodchoppers: Steps (Shorty Rogers, Red Norvo)
A/1 - 3:20 - CBS BPG 62159

Woody Herman and his Woodchoppers: "Steps" en dat is Duke Ellingtons klarinettist Barney Bigard die in het begin van de jaren veertig als solist moest opkomen en achter de band een trap afdalen. Helemaal bovenaan struikelde hij, kwam stuitend op zijn zitvlak naar beneden en heette voor de Ellingtonians in het vervolg 'Steps'. De tweede Woodchoppers-opname, vier dagen later: "Fan it".

zelfde

Woody Herman a/h Woodchoppers: Fan it (Frankie Jaxon)
A/5 - 3:12 - idem

*Flip Phillips
tenorsaxofoon*

"Fan it", 20 mei '46 in Chicago, vijf jaar eerder was het al eens voor de plaat gespeeld door de toenmalige Woodchoppers. Nog één stuk, van dezelfde datum maar zonder Shorty Rogers. Het stuk heet oorspronkelijk "Billy Bauers Tune" omdat de gitarist het gemaakt had, nu heeft de ballad waarin Herman altsaxofoon speelt: "Pam".

zelfde Woody Herman a/h Woodchoppers: Pam (Billy Bauer)
A/4 - 3:13 - idem

"Pam", door Columbia in Chicago opgenomen 20 mei 1946, Sonny Berme trompet, Bill Harris-trombone, Woody Herman-altsaxofoon^{en} klarinet, Flip Phillips-tenorsaxofoon, Red Norvo-vibrafoon, Jimmy Rowles-piano, Billy Bauer-gitaar, Chubby Jackson-bas, Don Lamond-drums, Woody Herman and his Woodchoppers.

Terug naar de 'First Herd', de big band. Trompettist Cappy Lewis die vroeger al bij 't orkest gespeeld had zit nu op de plek van Irv Markovitz, Lyman Reis is de vierde trombonist. Red Norvo-vibrafoon, Jimmy Rowles-piano, nieuwe gitaar en bas: Chuck Wayne en Joe Mondragon. Op drums Don Lamond. Voor Columbia in Los Angeles, 17 september 1946, een stuk van Ben Oakland gearrangeerd door Ralph Burns die toen erg met de muziek van Igor Stravinsky bezig was, en dat is meteen al in de intro te horen. "Sidewalks of Cuba".

zelfde Woody Herman a/h Orchestra: Sidewalks of Cuba (Oakland, Parish, Mill)
B/3 - 3:00 - idem

"Sidewalks of Cuba" met solistisch Herman op klarinet, Sonny Berman-trompet en de nieuwe gitarist Chuck Wayne. Twee opnamen van de volgende dag nu. Eerst een stuk van Ralph Burns gemaakt naar aanleiding van een luxe party in Chicago, waarbij na afloop bleek dat de gastvrouw geen cent bezat en het gevang in draaide. Maar het was een mooi feest geweest, "Lady McGowan's dream".

zelfde Woody Herman a/h Orchestra: Lady McGowan's dream (Ralph Burns)
B/6 - 5:18 - idem

"Lady McGowan's dream" van Ralph Burns, Woody Herman op altsaxofoon, Shorty Rogers was de trompettist, Flip Phillips op tenorsaxofoon.

[een groot bewonderaar van Johnny Hodges die ooit stelde: In wezen ben ik een saxofonist, maarsaals orkestleider schijn je klarinet te moeten spelen.

Diezelfde session was zangeres Mary Ann McCall terug die al in '39 bij het orkest gezongen had. Het was een van de zeer weinige zangeressen uit de big band periode, het swingtijdperk, die echt wat persoonlijkheid hadden. Een song die merkwaardigerwijs op naam staat van de bluesmensen Big Bill Broonzy en Lil Green: "Romance in the dark".

zelfde

Woody Herman a/h Orchestra: Romance in the dark (Broonzy, Green)
B/4 - 3:26 - idem *alt saxofon*

"Romance in the dark" met Mary Ann McCall, Woody Herman op ~~alt saxofon~~ en Shorty Rogers-trompet. Columbia-opname gemaakt in Los Angeles, 18 september 1946. Het orkest: Pete Candoli, Sonny Berman, Cappy Lewis, Conrad Gozzo en Shorty Rogers-trompetten. Bill Harris, Ed Kiefer, Ralph Pfeffner en Lyman Reid-trombones, John LaPorta en Sam Marowitz-alt, Mickey Folus en Flip Phillips-tenor, Sam Rubinowitch-baritonsaxofon. Red Norvo-vibrafoon, Jimmy Rowles-piano, Chuck Wayne-gitaar, Joe Mondragon-bas, Don Lamond-drums. Volgende keer de laatste opnamen van Woody Herman and his Orchestra uit '46 toen men van de 'First Herd' sprak, daarna de eerste van de 'Second Herd'. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 264, MdR.

0 0 0 0 0

NA 114057

32:02

ofn 30.1.55